

[Albertsen.]

bi, således at der nu vil være tale om tilslutning. Det var jo karakteristisk, at de tre ordførere for venstre, konservative og radikale i og for sig alle sammen beklagede, at man måtte tage det skridt, ja, endog gav udtryk for, at det snarere var den stik modsatte vej, man skulle gå, men alligevel valgte de under ansvarets tunge byrde at stemme for revisionen. Nu kan de drage vejret lettere, og samvittigheden kan blive bedre ved, at de tager et andet standpunkt i dag. Det går jeg ud fra bliver kendsgerningen.

Jeg kan anbefale, og jeg tror, vi kan love ministeren et hurtigt udvalgsarbejde.

Lis Møller: For mange af os var det ikke med nogen større glæde eller synderlig begejstring, at vi i foråret gennemførte, at forældre med børn i forebyggende børneinstitutioner skulle betale 5 pct. mere til institutionernes drift for børnenes pleje og pasning. Vi stemte alligevel for lovforslaget, fordi den daværende regering anså det for en bydende nødvendighed at dæmpe statens udgiftsstigninger, så de offentlige udgifter blev tilpasset landets økonomiske stilling.

Der stod megen strid om den sag, og for mit eget vedkommende stemte jeg kun for lovforslaget, fordi jeg virkelig var overbevist om, at besparelspolitikken var en nødvendighed, og fordi det lykkedes at få lovforslaget affattet sådan, at det ikke blev udtryk for nogen social tilbagegang. Hvor der hidtil var ydet hel friplads for indtægter under 15.000 kr., forhøjedes grænsen til 20.000 kr. For halv friplads var grænsen tidligere 30.000 kr., den blev ændret sådan, at der for indtægter mellem 20.000 kr. og 30.000 kr. gives $\frac{3}{5}$ friplads og for indtægter mellem 30.000 kr. og 40.000 kr. $\frac{2}{5}$ friplads. Vi fik søskenderabatten hævet fra 3.000 kr. til 3.500 kr., og det blev gjort til en pligt for kommunerne at give friplads, ved at ordet „kan“ blev ændret til „skal“. Det anså jeg for noget meget væsentligt, og det var længere, end man var nået under nogen tidligere regering.

Jeg synes også hele tiden, vi skal huske på, at det i realiteten er et meget lille beløb, forældrene betaler i timen for at få deres børn passet og plejet af dygtigt uddannet og samvittighedsfuldt personale, og at de for-

ældre, som har deres børn i institution, er privilegerede, så længe behovet for forebyggende børneinstitutioner langtfra er dækket.

Jeg må complimentere socialministeren, fordi hun så kort tid efter sin tiltrædelse kan bedømme landets økonomiske stilling så meget mere optimistisk, at hun føler sig i stand til at foreslå den i foråret gennemførte besparelse helt ophævet og endda med bibeholdelse af det øgede antal fripladser, som gennemførtes i foråret som delvis kompensation for besparelsen. Jeg formoder, at det ikke ville være muligt for socialministeren at fremsætte lovforslaget, medmindre hele regeringen er enig med hende i det optimistiske skøn, der er lagt for dagen, for jeg går ud fra, at det er en helt urimelig tanke, at lovforslaget er fremsat af ministeren, fordi den socialdemokratiske ordfører i foråret var så letsindig at love besparelserne ophævet, så såre hans parti fik regeringsmagten. Sådan handler den regering ikke, som for nogle uger siden brød Danmarks internationale forpligtelser angiveligt på grund af landets vanskelige økonomiske situation. Det ville være for letsindigt.

I mellemtiden har vi fået budgetministerens finanslovforslag for 1972-73 forelagt, og det viser så kolossale udgiftsstigninger, at man må håbe på, at det går an. Jeg formoder, at det her fremsatte lovforslag skal dækkes af den meget store lovreserve på ca. 700 mill. kr., som budgetministeren har afsat. Skulle jeg tage fejl, vil jeg gerne retledes.

Ikke mindst når man tænker på de enorme udgiftsstigninger, finanslovforslaget rummer, er det den konservative folketingsgruppes opfattelse, at man med dette lovforslag begiver sig ind på en meget letsindig linje, som kan komme til at svie slemt til regeringen siden hen, om den kommer til at sidde længe nok til at mærke svien. For fra 1. april 1973 er indtægten fra særtolden bortfaldet, og så bliver det nu ikke så rart at sidde med alt for store udgiftsstigninger, som der skal skaffes dækning for. Men så langt har man vel ikke tænkt; det er jo ikke kun Ludvig XV af Frankrig, der levede efter parolen: efter os syndfloden.

Men da socialministeren nu er i den meget heldige situation at have fået budgetministeren til at punge ud med 50 mill. kr., så